

UN ACTE VIOLENT TAMBÉ POT SER UN ACTE DE DEVOCIÓ

L'HORA BLAVA

PAULA
HAWKINS

AUTORA DE *LA NOIA DEL TREN*

Columna

PAULA HAWKINS
L'HORA BLAVA

Traducció de Núria Parés Sellarès

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *THE BLUE HOUR*

PRIMERA EDICIÓ: NOVEMBRE DEL 2024

© PAULA HAWKINS LTD., 2024

© DE LA TRADUCCIÓ: NÚRIA PARÉS SELLARÈS, 2024

© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-3261-0

DIPÒSIT LEGAL: B. 17.291-2024

FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62

IMPRÈS A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnaedicions.cat

*Aquest llibre és una obra de ficció i, excepte en el cas de fets històrics,
qualsevol semblança amb persones actuals, vives o mortes, és pura coincidència.*

AMB LA COL·LABORACIÓ DEL DEPARTAMENT DE CULTURA
I DE LA INSTITUCIÓ DE LES LLETRES CATALANES

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

**Institució
de les Lletres
Catalanes**

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autors i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos)
si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.
Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com
o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

I

En el fred intens d'un matí resplendent d'octubre, en James Becker està dret a la passarella, amb el maluc repenjat a la barana, cargolant un cigarret. Sota seu, el rierol baixa fosc i lent, l'aigua gairebé glaçada, supurant com melassa sobre una pedra rovellada. Aquest punt és la meitat del seu trajecte diari, que dura dotze minuts ben bons des de Gamekeeper's Lodge, el xalet on viu, fins a Fairburn House, on treballa. Quinze minuts si s'atura a fumar.

Porta el coll de l'abric alçat i fa una mirada ràpida per sobre l'espatlla; podria semblar sospitós per a un foraster, però no ho ha de ser necessàriament. Ell és d'aquí. Per molt sorprenent que sembli. Gairebé no s'ho pot creure. Com pot ser que ell —fill bastard d'una caixera de supermercat, educat a l'escola pública i amb un trajo senzill— visqui i treballi aquí, a Fairburn, entre els aristòcrates? No hi encaixa. I malgrat

tot, gràcies a l'esforç, l'estúpida sort i algun petit tripijoc, és aquí.

Encén el cigarret i torna a mirar per sobre l'espatlla, cap al xalet, on la llum càlida que surt de la finestra de la cuina tenyeix la bardissa de faig de color daurat. Ningú el mira —l'Helena encara deu ser al llit, amb el coixí ficat entremig dels genolls—, i ningú el veurà trencant la promesa que va fer de deixar de fumar. N'ha reduït la quantitat —només tres al dia ara—, i quan l'aigua es glaci, pensa, ho haurà deixat del tot.

Repenjat a la barana, fa una intensa pipada al cigarret i contempla les muntanyes del nord, amb els cims ja empolsinats de neu. En algun lloc entre aquí i allà sona una sirena; a en Becker li sembla distingir un flaix de llum blava a la carretera, d'una ambulància o un cotxe de la policia. La sang li bull a les venes i el cervell li neda en nicotina; es nota a l'estómac una lleu però innegable fiblada de penediment. Fumant ràpidament, com si així fos menys perjudicial, llença la burilla per sobre la barana i cau a l'aigua. Travessa el pont i enfila el camí per la gespa glaçada cap a la casa.

El telèfon del seu despatx està sonant quan obre la porta.

—Hola? —En Becker es col·loca l'auricular entre l'espatlla i la barbeta, engega l'ordinador i es gira, allar-

gant la mà per activar l'interruptor de la cafetera de la taula auxiliar.

Es fa una pausa abans que una veu clara i entretallada digui:

—Bon dia. Parlo amb en James Becker?

—Jo mateix. —En Becker tecleja la seva contrasenya i després es treu l'abric.

—Ah, d'acord. —Una altra pausa—. Soc en Goodwin, de la Tate Modern.

El telèfon li relisca de l'espatlla, l'atrapa amb la mà i se'l torna a posar a l'orella.

—Perdoni, qui?

L'home de l'altra banda de la línia deixa anar una exhalació.

—En Will Goodwin —diu, exagerant la pronunciació de les vocals—. De la Tate Modern de Londres. Li truco perquè tenim un problema amb una de les peces que la Fundació Fairburn ens ha cedit.

En Becker es redreça i tensa la mà al voltant de l'auricular.

—Déu meu, no la deuen pas haver danyat suposo, oi?

—No, senyor Becker. —El to d'en Goodwin és contingut—. Hem cuidat perfectament les tres peces de Fairburn. Tanmateix, hem cregut oportú retirar una de les escultures de l'exposició, *Divisió II*.

En Becker arrufa les celles i s'asseu.

—Què vol dir?

—Segons un correu electrònic que hem rebut d'un reconegut antropòleg forense que va visitar la nostra exposició aquest cap de setmana, l'obra *Divisió II* conté un os humà.

La rialla d'en Becker topa amb un silenci absolut.

—Perdoni —diu, encara rient—, però això és simplement...

—Té prou raó de disculpar-se! —En Goodwin sembla molt enfadat—. Em temo que no comparteixo la seva diversió. Gràcies a la seva incompetència com a curador, en la meva primera exposició com a director i la primera mostra postpandèmica del museu, resulta que hem exhibit restes humanes sense ser-ne conscients. Té idea de com ens pot arribar a perjudicar això, com a institució? És aquest tipus de coses el que fa que la gent et boicotegi.

Quan finalment en Becker penja, es queda mirant fixament la pantalla de l'ordinador mentre espera que en Goodwin li reenvii el correu. Aquesta queixa —si és que se'n pot dir així— és completament absurda. Potser és una broma? O potser un error?

El missatge apareix al capdamunt de la safata d'entrada i en Becker el clica. El llegeix dues vegades, fa una cerca a Google del remitent (un acadèmic molt respec-

tat d'una important universitat britànica, poc probable que sigui un bromista), i llavors clica sobre ArtPro, el software de catalogació de Fairburn, per buscar la peça en qüestió. Aquí la té. *Divisió II*, al voltant del 2005, de Vanessa Chapman. Unes fotografies en color fetes pel mateix Becker il·lustren la fitxa. Ceràmica, fusta i os, penjats d'uns filaments, suren dins d'una vitrina de vidre dissenyada també per Chapman. La ceràmica i l'os són idèntics: dues fràgils peces fusiformes de color blanc pur, fracturades al centre i unides amb lacat japonès i or.

La primera vegada que va veure l'obra, va pensar que l'havien enviat per error. Escultura? La Vanessa Chapman no era escultora, era pintora, i ceramista. I, en canvi, aquí tenia la peça, bonica i estranya, un delicat enigma, el puzle perfecte. Sense cap nota explicativa, només una breu menció en una llibreta, on Chapman parlava de les dificultats que havia tingut per muntar el revestiment, la capsa de vidre que contenia els altres components. Una obra indubtablement seva aleshores, i ara d'ell. Per poder-la investigar, catalogar, descriure-la i exhibir-la, mostrar-la al món. Es va exposar breument a Fairburn House, i des de llavors l'han vist milers de persones —desenes de milers!—, cedida a galeries d'art de Berlín i París, i recentment a Londres.

Un os humà! És absurd. En Becker enretira la cadira de l'escriptori, s'aixeca i es gira cap a la finestra.

El seu despatx és a l'ala pública de l'edifici, amb vis-tes al pati interior de la banda est. Al centre de la gespa verda i impol·luta com un tapet hi ha una escultura de bronze de Hepworth, amb les corbes brunyides per la llum del matí i les superfícies convexes del buit de la part central brillant de color verd. A través d'aquest espai buit ovalat, en Becker veu en Sebastian que camina ràpid per la gespa amb el telèfon enganxat a l'orella.

En Sebastian Lennox és l'hereu de Fairburn: quan la seva mare falti, en Sebastian serà el propietari d'aquesta casa, del xalet on viu en Becker, del pati, de l'escultura de Hepworth i dels camps de més enllà. També és director de la fundació, o sigui que no només és administrador, sinó que també és el patró d'en Becker.

(I el seu amic. No ho oblidem, això.)

En Becker observa en Sebastian esquivant l'escultura, el seu somriure és una mica massa gran, la rialleta que fa se sent fins i tot des d'aquella distància. En Becker es gira lleument i el moviment capta l'atenció d'en Sebastian; entretanca els ulls, alça la mà per saludar-lo i estira els cinc dits, per indicar cinc minuts. En Becker s'aparta de la finestra i torna a l'escriptori.

Uns deu o quinze minuts més tard, sent els passos d'en Sebastian al passadís, i al cap d'un moment en Sebastian entra esverat al despatx, com un golden retriever en forma humana.

—No et creuràs la trucada que acabo de rebre —diu, apartant-se un floc del serrell ros dels ulls.

—No era pas d'en Will Goodwin, per casualitat?

—Ostres, sí! —En Sebastian es posa a riure i es deixa caure a la butaca del racó del despatx d'en Becker—. Rondinant per si el boicotegen. Així, també t'ha trucat a tu?

En Becker assenteix.

—Es veu que retiren la peça de l'exposició —diu—. És... És una reacció totalment exagerada.

—Ah, sí?

En Becker obre les dues mans.

—Esclar que sí! Aquesta peça l'ha vist ves a saber quanta gent, incloent-hi experts. Si aquell os fos humà, crec que a hores d'ara algú ja se n'hauria adonat.

En Sebastian assenteix, té les comissures de la boca cap avall.

—Que estàs amoïnat? —pregunta en Becker, incrèdul.

En Sebastian arronsa les espatlles.

—Potser t'ha passat per alt, Beck, però el gran públic britànic no ens ha pas vingut a trucar a la porta des que vam reobrir... He pensat que potser la idea d'un misteri, un lleu tuf d'escàndol...

—Escàndol? Ostres, m'encanta com sona això.

—Els dos homes es giren i veuen l'Helena al llindar de

la porta. Va tota de negre des de la barbeta fins als turmells, amb un vestit de punt de caixmir que li perfila la panxa arrodonida. Uns flocs de cabells castanys se li han escapat de la cua i té les galtes rosades. Li falta una mica l'alè.

—Hels! —En Sebastian s'aixeca de seguida, l'abraça i li fa dos petons a les galtes—. Estàs preciosa. Has vingut caminant? Vine, seu!

L'Helena es deixa guiar cap a la butaca que en Sebastian acaba de deixar lliure.

—Tenia ganes de sortir a passejar una mica —diu ella, somrient a en Becker, que la mira inquisitiu—. Fa un dia molt maco, i m'encantaria anar a caminar una estona, però —alça una mà enlaire per aturar les objeccions d'en Becker—, òbviament no ho faré pas. Què és això d'un escàndol?

L'Helena escolta atentament mentre en Becker l'hi explica, i no l'interromp fins que arriba al final.

—Però si aquesta peça la van exhibir a la Berlinische Galerie! I va estar a l'exposició «Vint-i-u» del Musée d'Art Moderne de París!

En Becker assenteix.

—Això és exactament el que he dit jo.

—I ara... què fareu?

En Sebastian s'asseu a la vora de l'escriptori d'en Becker.

—No en tinc ni idea —contesta—. Si t'he de dir la veritat, no acabo d'entendre a què treu cap tant d'enrenou. Posem per cas que l'os és humà. No és gaire probable que l'artista l'hagi robat d'una tomba, oi? Té gaire importància això?

En Becker es mossega l'interior de la galta.

—No pots exposar restes humanes així com així, Seb.

—El Museu Britànic n'és ple!

—Home, sí. —En Becker esbossa un somriure—. Però crec que això és una mica diferent.

En Sebastian es gira cap a ell amb el front arrugat.

—Mira, en Goodwin pensa el mateix. Està molt alterat, i vol enviar la peça a un laboratori privat perquè l'analitzin, de manera confidencial, esclar...

—De cap manera! —En Becker s'aixeca d'una revolada fent trontollar la taula, i el cafè es vessa sobre la suau superfície de cuir verd. En Sebastian i l'Helena l'observen mentre intenta eixugar-ho frenèticament amb uns quants mocadors de paper—. Per analitzar l'os, haurien de trencar la vitrina de vidre, i la vitrina forma part de l'obra. La va fer ella mateixa. Si trenquen el vidre..., bé, crec que com a mínim invaliden l'assegurança, però sobretot espatllen l'obra. No penso permetre que l'enviïn... a un laboratori qualsevol sense cap mena de coneixement de la seva història ni cap mena d'experiència en aquest camp.

—Molt bé —diu en Sebastian, que arronsa les espatlles de manera exagerada—. Doncs què fem?

—Podríem començar demanant a una altra persona, un altre expert, o potser fins i tot un parell d'experts, que hi facin una ullada. Tan sols una ullada, a través del vidre. I mentrestant nosaltres parlem amb l'asseguradora, els expliquem la situació, els diem que podria ser necessari... —no vol dir *analitzar*, no pensa cedir en aquest punt— ampliar la investigació més endavant.

—I al mateix temps —diu l'Helena, creuant i descreuant les cames—, també podries anar a parlar amb la Grace Haswell.

—No —contesta en Becker, reprimint-se un calfred d'emoció—. No puc. No vull deixar-te...

—En el meu estat de debilitat? —L'Helena fa una rialla—. Sí que pots. Au, vinga, Beck, si et mors per anar a Eris, no has parlat de res més en tot el confinament. I ara és l'oportunitat perfecta. L'excusa perfecta.

—Suposo —diu en Becker amb cautela—. Podria sortir ben d'hora, anar-hi amb una esgarrapada i tornar en un dia...

Mira en Sebastian, que arronsa les espatlles.

—A mi no em fa res. Ves-hi, si creus que pot ser útil. Tot i que no estic segur de com ens pot ajudar en això la bruixa malvada de l'illa d'Eris... Excepte que

creguis que ella sap alguna cosa, esclar. Potser l'os pertany a un dels nens que va atraure a la seva casa de gingebre? —En Sebastian riu de la seva pròpia broma. L'Helena pica l'ullet a en Becker. *Idiota*—. Però, ben mirat, és una bona idea. Sí. Podries matar dos ocells d'un sol tret: aclarir aquest tema de l'os i fer-li saber en persona que estem farts que faci el ronsa. Ja comença a ser hora que ens entregui els documents de la Chapman, i qualsevol altra cosa que ens pertanyi. Recorda-li que el patrimoni artístic va quedar a mans de Fairburn, i que ella no pot decidir què ens dona i què es queda...

—Bé, tècnicament —l'interromp en Becker, reclinant-se a la cadira— sí que pot. És la marmessora.

—No intentis passar-te de llest. —El bon humor d'en Sebastian s'evapora com una escopinada en una planxa calenta. En Becker fa un esforç per ignorar el comentari. L'Helena mira a terra—. Ha amagat coses, oi? Documents, cartes i molt probablement algunes obres d'art. Tot això ens pertany. Cada quadre, cada esbós, cada bol de porcellana que va fer al torn, cada maleït còdol que va agafar de la platja i va disposar com una obra. És nostre. Tot el que està relacionat amb el patrimoni artístic és nostre.

En Becker es mossega la llengua. Està desesperat per aconseguir els documents de la Chapman; a Fairburn hi van arribar un parell de llibretes juntament amb les

principals obres d'art, però hi ha molt més material que no ha vist mai ningú. En Becker sap, per algunes entrevistes que ha llegit, que la Chapman deixava constància del procés creatiu en un diari, que mantenia correspondència amb altres artistes parlant de la seva obra; si la Grace Haswell li dona els documents, ell serà el primer de llegir-los. Tindrà el poder de modelar la manera com el món veu la Vanessa Chapman, com veu la seva obra, com es valora aquesta obra. Només de pensar-hi li ve mareig.

Però en Becker és cautelós per naturalesa, i amable també. Per tant, si hi ha una manera d'accedir a aquests documents sense haver d'amenaçar ni intimidar la marmessora —i estimada amiga— de la Chapman, ell prefereix aquesta via.

—No intento passar-me de llest —diu finalment—. Saps tan bé com jo que encara no s'ha determinat què constitueix patrimoni artístic i què constitueix la resta...

—Nois. —L'Helena s'aixeca, rebutjant l'ofertament d'ajuda d'en Sebastian—. Tot això és fascinant, però crec que esteu perdent la perspectiva. Posem per cas que al final l'os és humà. Què fareu llavors? Com ho gestionareu, això?

—Gestionar? —repeteix en Becker.

—Beck, Fairburn podria acabar a les portades de tots els diaris del país, al *The One Show*, a...

A en Sebastian se li ha il·luminat la cara, però en Becker és escèptic.

—No crec que això sigui tan important, Hels —diu—. Potser és una raresa, però...

—Beck. —L'Helena el mira somrient i branda el cap—. Rei, pensa-ho bé. No creus que a la premsa li podria interessar el fet que s'hagi descobert que un os humà forma part d'una escultura feta per la difunta, gran, solitària i enigmàtica Vanessa Chapman? La mateixa Vanessa Chapman que tenia un marit amb fama d'infidel que va desaparèixer fa vint anys? I del qual no s'ha trobat mai el cos?